

0410 – 10. april

Ikke så å forstå at jeg allerede har fattet det, eller allerede er blitt fullkommen. Fil 3: 12.

Doktor Svibelius sier: «Loven kan selv det naturlige menneske forstå så noenlunde. Men evangeliet er en hemmelighet som er skjult for all fornuft». Luther sier: «Evangeliet er de kristnes aller største kunst og høyeste visdom. I dette blir de alle sine livs dager bare skolegutter». Og han tilføyer: «Men likevel er det den store plagen at det synes som om det ikke er noe vi er lettere og fortere utlært i enn akkurat dette. Slik at straks vi har hørt eller lest noe om dette, så tror vi at vi behersker det og er doktor i emnet, og vil nå høre noe annet, noe nytt».

Disse som innbiller seg de er utlært i dette, burde kjenne seg igjen i forskjellige forhold: At det ikke er ofte de tenker på evangeliet, eller på hvordan de mer og mer skulle lære å kjenne Gud og den han sendte til jorden, skulle lære å kjenne forsoningens store hemmeligheter. Ikke ber Gud om Åndens lys til dette. Men tvert imot, når evangeliet forkynnes på rett måte, venter de med en viss utålmodighet på at det er ferdig, så de kan få høre noe annet.

Disse menneskene pleier også tenke og si: Selvsagt vet jeg hva jeg skal tro. Selvsagt vet jeg om Guds nåde, den er gitt én gang for alle. Med den saken er alt greit. Men la oss heller få høre mer forkynnelse om hva vi skal gjøre og være. Det gir oss noe å tenke på, det får vi aldri for mye av. La oss få høre mer om dette o. s. v.

Og nettopp derfor får de aldri det rette forholdet til hva de skal gjøre, den rette lysten og kraften. Fordi de aldri har fått se hva som er det alvorligste, og som de først og fremst mangler; nemlig selve livet, den rette omvendelsen og den rette troen.

De har ikke fått se hvor fullstendig fortaapt vi er i alt det vi forsøker å gjøre og være. De har aldri helt gitt opp å håpe på noe som helst i seg selv. De har heller ikke erfart hva det vil si å tro, eller hva troen og nåden virker. For da ville de aldri sagt de hadde nok av den slags. Da ville de heller tenke, slik Ordet og all erfaring viser, at bare jeg kjente Gud og hans nåde, så skulle nok også lyst og kraft til å gjøre det gode, komme etter hvert.

Johannes sier: «Den som ikke elsker, kjenner ikke Gud, for Gud er kjærlighet». Kjente de Gud, vil han si, så ville de nok elske, ja, bli brennende i kjærlighet og gudsfrykt. For Gud er selv en så stor og brennende kjærlighet, at ingen kan kjenne ham uten at kjærligheten blir opptent i dem av ham. Og kjærligheten er mor til alle gode gjerninger. Kjærligheten er lovens oppfyllelse.

Kort sagt: De som tror de har oppfattet evangeliet godt nok, de har ennå ikke lært de første bokstavene. Apostelen sier. «Hvis noen mener at han vet noe, så kjenner han det ennå ikke slik han burde kjenne det».

Dette gjelder spesielt kjennskapet til evangeliet. Evangeliet inneholder slike ting at den som ser hva det inneholder, han makter ikke å tro det. Mens den som har lett for å tro det, har visst aldri sett hva det inneholder. Riktignok synes han at han ser hva det inneholder. Og det synes han så avgjort at han ville sverge på det tusen ganger. Men hele hans vesen motsier dette.

Luther sier så sant at den som virkelig kunne fatte og tro det evangeliet inneholder, «han ville ikke kunne leve lenger på jorden, for han ville dø av overveldende glede». Vi ville sannelig ikke være så stive og kalde og lite åndelige, som disse utlærte og mette åndene er, –. Det ville ikke være så tungt å følge Kristus, elske, tjene og bekjenne Kristus, lide og miste noe osv., –. Hvis vi virkelig trodde det evangeliet inneholder.

Men hør nå hva som er årsaken til at mange også virkelig lærer, men aldri får det sanne kjennskapet. Jesus sa: «Ingen kjenner Sønnen uten Faderen. Heller ikke kjenner noen Faderen uten Sønnen og den Sønnen vil åpenbare det for».

Når ikke Sønnen vil åpenbare det for et menneske, er alt menneskelig strev forgjeves. Like foran hadde Kristus fortalt hvem han ikke ville åpenbare det for. Han sier til sin Far i himmelen: «Du har skjult dette for de vise og forstandige». Det vil si slike som i egne øyne ikke er «umyndige» i Skriftens betydning. De tror de skal kunne innta evangeliet gjennom eget studie.

Mange leser og hører evangeliet på samme måte som en verdslig vitenskap, uten å bøye seg for Gud for å få det åpenbart. Men for slike har det behaget Herren å skjule det. «Ja, Far, for slik var det velbehagelig i dine øyne», sier Kristus.

Paulus var nok en mester i å forkynne og utlegge evangeliet. Men heller ikke han anså dette for å være nok for menneskene, at de bare hørte hans forkynnelse og leste brevene hans. For han visste at alt helt og holdent var avhengig av at Gud åpenbarte det. At Gud gav dem visdoms og åpenbarings Ånd. Derfor påkalte han stadig Gud i bønn nettopp om dette for menighetene.

Så finnes det altså mennesker som aldri behøver bøye seg for Gud og be på denne måten. Som heller ikke iherdig og inntrengende søker i Guds ord etter kjennskap til evangeliet. De vet allerede nok om dette –!

Men de største og helligste mennesker, troens folk, på tross av alt de stadig studerte og leste, måtte bekjenne at de ikke hadde fattet det fullkomment, men ennå virkelig strakk seg etter det.

Hvordan kan alt dette henge sammen?

Svaret er uten tvil at disse som tror de er utlært, som forstår alt sammen godt nok, de er bedratt av djevelen. De er blinde, døde, og må nå begynne å lære de første bokstavene. Måtte de skjønne dette før det er for sent!